

svého § 1 odst. 2 nevztahuje. Ježto pak st-lka není nesporně učitelskou osobou trvale podle vlád. nař. č. 226/1923 Sb. ustanovenou a ani se takového trvalého ustanovení svou žádostí, jež vedla k nař. rozhodnutí, nedomáhala, není podrobena zákonům, nařízením a předpisům, platným pro státní zaměstnance její skupiny, jak to stanoví § 7 vlád. nař. č. 226/1923 Sb., v důsledku čehož nevztahují se na ni ani procesní předpisy práva státně-zaměstnaneckého v zemích českých (srov. Boh. A 12.236/35), a sluší proto užití procesních předpisů na Slovensku a v Podkarpatské Rusi obecně platných, tudíž ustanovení zák. čl. XX:1901. Při tom je třeba podotknouti, že zák. čl. XX:1901 byl ustanovením § 135 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. zrušen pouze potud, pokud výslovně není stanovena výjimka, takovou výjimkou je pak právě předpis § 1 odst. 2 vlád. nař. č. 8/1928 Sb. (srov. výše cit. nález Boh. A 12.236/35). Vzhledem k tomu jest arci názor žal. úřadu o tom, že st-lčinu žádost o obnovu řízení dlužno posuzovati podle předpisů cit. zák. článku, ve shodě s právním řádem, a shora zmíněná námitka, jež nijak nevytýká, že by podle zák. čl. XX:1901 žádost o obnovu řízení nebyla opožděná, bezdůvodná.

Č. 12.620.

Školství: I. O nárocích učitelů veřejných ludových škol na Slovensku, jež jim plynou ze zákona č. 104/1926 Sb., rozhodují správní úřady. — II. Ustanovení zákona č. 104/1926 Sb. o správcovském přídavku platí také o učitelích církevních škol ludových. — III. Náklad spojený s výplatou správcovského přídavku na církevní škole ludové nese podle § 45 zákona č. 104/1926 Sb. vydržovatel této školy.

(Nález ze 7. listopadu 1936 č. 15.927/36.)

Prejudikatura: ad I. 12.395/36, ad II. 12.351/36, ad III. 12.127/35, 12.351/36.

Věc: Ref. školská stolice v Malých Šarovcích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 27. ledna 1933 (za zúč. Vojtěcha G. v Malých Šarovcích adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) o správcovském přídavku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad v Želiezovcích výměrem z 12. prosince 1932 zavázal ve smyslu § 1 odst. 2 a § 15 zákona č. 104/1926 ref. školskou stolicí v Malých Šarovcích jakožto vydržovatele církv. ludové školy, aby vyplatila Vojtěchu G. správcovský přídavek. Odvolání st-lčino bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Jednaje o stížnosti, podané na toto rozhodnutí, obrátil soud pozornost na prvním místě k námitce, která přes opačné tvrzení právního zástupce zúč. strany při veřejném ústním líčení je ve stížnosti obsažena, již se vytýká, že správní úřady nebyly vůbec příslušné o sporné otázce rozhodovati, ježto předmětem jednání správních úřadů mohou býti jen takové požitky nestátních učitelů, které byly vokátorem nebo důchodovou zápisnicí zajištěny, jak to stanoví § 1 zák. čl. XXVII:1907, čehož

však v daném případě, pokud jde o správcovský přídavek zúč. strany, není. Soud však nemohl s tímto stanoviskem stížnosti souhlasiti.

V nálezu Boh. A 12.395/36 vyslovil nss právní názor, že o nárocích učitelů veřejných ľudových škol na Slovensku, a o takovou školu v daném případě nesporně jde, pokud tyto nároky jim plynou v důsledku ustanovení § 1 odst. 2 posl. věta zákona č. 104/1926 Sb. z tohoto zákona, přísluší rozhodovati úřadům správním. Na tomto názoru setrvává soud i v dnešním případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na podrobné odůvodnění shora cit. nálezu. Ježto spor točí se o správcovský přídavek podle § 15 zákona č. 104/1926, tedy o nárok ze zákona č. 104/1926 Sb., byly správní úřady příslušné ve věci rozhodovati a shora zmíněná námitka stížnosti jeví se proto bezdůvodnou.

Ve věci samé vznáší stížnost řadu námitek, jež soud vesměs uznal za přípustné, aniž mohl souhlasiti s názorem právního zástupce zúč. strany při veřejném ústním líčení, že námitky ty jsou prekludovány, neboť jednotlivé námitky jednak byly v řízení správním uplatněny, jednak pak byly vyvolány teprve nař. rozhodnutím. Na prvním místě zastává stížnost mínění, že o služebních požitcích učitele na škole, st-lkou vydržované, byla sjednána soukromoprávní smlouva, která nemůže býti jednostranně měněna, a poukazujíc na ustanovení § 1 odst. 2 zákona č. 104/1926 Sb., vytýká, že žal. úřad neprávem použil na daný případ cit. zákona, ježto až do vydání zvláštního zákona platí pro učitele jiných (nežli státních) veřejných škol dosavadní služební předpisy, tudíž zák. čl. XXXVIII:1868 a XXVII:1907, které však v žádném směru st-lku nezavazují k tomu, aby zřídila a obsadila místo správce učitele, tím méně pak, aby vyplácela správcovský přídavek. Než soud nemohl tuto námitku stížnosti uznati důvodnou.

Při první části právě reprodukované námitky přehlíží stížnost, že správcovský přídavek, o němž žal. úřad rozhodoval, zakládá se na ustanovení zákona č. 104/1926 Sb. Že pak zákon může zasáhnouti i do poměrů upravených smlouvou s účinkem změny příslušného ustanovení smluvního, o tom nemůže býti zajisté pochybností. Při tom lze ponechat zcela stranou otázku, zda dohodu školské stolice s učitelem o výši jeho požitků lze kvalifikovati za soukromoprávní smlouvu, jak to činí stížnost, když je nesporné, že i do soukromoprávní smlouvy může zákon svým předpisem zasáhnouti, a když k rozhodování o požitcích učitelů plynoucích jim ze zákona č. 104/1926 Sb. jsou za všech okolností, jak bylo výše řečeno, příslušné podle zákonných ustanovení správní úřady. Ani v druhé části nelze však přijmouti názor st-lčin. V druhé větě § 1 odst. 2 zákona č. 104/1926 Sb. se praví, že až do doby vydání zvláštního zákona pro učitele jiných veřejných škol platí pro toto učitelstvo p l a t o v á ustanovení tohoto zákona, t. j. zákona č. 104/1926 Sb., a dosavadní služební předpisy. Z toho vysvítá, že do té doby, nežli bude vydán nový zákon, platí na učitele řečených škol platová ustanovení v něm obsažená, jak správně uvedl při veřejném ústním líčení právní zástupce zúč. strany a jak také tento soud již v nálezu Boh. A 12.351/36 vyslovil. Ona ustanovení obsažená v jiných předpisech, jež

upravují předměty upravené v tomto zákoně, byla dnem jeho účinnosti zrušena podle § 46 zákona, tudíž také dosud platná zákonná ustanovení o platových poměrech učitelů církevních škol, pokud arci jsou s úpravou zákona č. 104/1926 Sb. v rozporu. Je tedy nesprávné stanovisko stížnosti, že ustanovení zákona č. 104/1926 Sb. o správcovském přídavku (§ 15) pro učitele církevních škol neplatí.

Pokud konečně stížnost ve svém závěru poukazuje též k tomu, že nárok na správcovský přídavek náležel by — kdyby její základní stanovisko o platnosti ustanovení zákona č. 104/1926 Sb. na učitele církevních škol nebylo uznáno správným — nikoli proti st-lce jako vydržovatelce školy, nýbrž proti státu, který poskytuje podle zákonných ustanovení podporu na požitky učitele, jež převyšují ony požitky, které jsou zajištěny v důchodové zápisnici, stačí odvolati se na nálezy tohoto soudu Boh. A 12.127/35 a 12.351/36, v nichž bylo vysloveno a odůvodněno, že náklad, spojený s výplatou správcovského přídavku, náleží mezi náklady nadlepení platů učitelských, a že náklady ty jsou podle § 45 zákona povinni nésti dosavadní vydržovatelé škol, aniž se činí rozdíl mezi vydržovatelem škol co do jejich soběstačnosti. Důsledek pak toho, že st-lka není schopna veškerý náklad s vydržováním školy sama hraditi, takže náklad na správcovský přídavek ponese na konec stát, poskytující na školu podporu, je pro rozřešení sporné otázky, zda st-lka jako vydržovatel školy je povinna správcovský přídavek učiteli na své škole přiznati, zcela nerozhodný.

Č. 12.621.

Politické strany. — Řízení před nss: I. * Rozhodnutí okresního (státního policejního) úřadu o zabavení majetku strany, jejíž činnost byla podle zákona č. 201/1933 Sb. zastavena, nebo která byla rozpuštěna, není v administrativní cestě konečné, jestliže byly proti němu podány ve smyslu § 4 vlád. nař. č. 202/1933 Sb. námitky osobou, která tvrdí, že zabavený majetek náleží jí. — II. * Rozhodnutí okresního (státního policejního) úřadu, kterým námitky proti zabavení majetku strany, jejíž činnost byla podle zák. č. 201/1933 Sb. zastavena, nebo která byla rozpuštěna, byly vyřízeny podle § 4 vlád. nař. č. 202/1933 Sb., nepodléhají přezkoumání nejvyššího správního soudu.

(Nález z 10. listopadu 1936 č. 15.883/36.)

V ě c: Firma »Neue Zeit, Druck- und Verlagsgesellschaft Berner und Gen. in Liquidation« v Opavě (adv. Dr. J. Neuwirth z Prahy) proti rozh. policejního ředitelství v Opavě z 9. listopadu 1933 a z 29. dubna 1934 o zabavení jmění podle zákona č. 201/1933 Sb.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e o d m í t á p r o n e p ř í p u s t n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 9. listopadu 1933 zabavilo policejní ředitelství v Opavě na základě § 12 zákona z 25. října 1933 č. 201 Sb. a §§ 1 a 13 vlád. nař. z 3. listopadu 1933 č. 202 Sb. veškeren movitý i nemo-